

Elkísérnek a csillagok

A Krúdy Gyula Irodalmi Kör antológiája

1987. március 7., szombat

Kötetből alkotott véleményemet akár a kiadó előszavából kiindulhatnám. Evidens, hogy az antológiában szereplő írók-költők ilyenén egymás mellé sorolása ellen nem védekezhetett a szerkesztő, mert akkor nem születik meg ez a válogatás. Márpedig megszületett! A huszonhárom szerzőből való írás szerencsés szerkesztői elhatározás folytán Simonyi Imre olvasásra csalogató versével kezdődik. (Kár, hogy nem szelint kiválaszt.)

Már az önmagában elismert méltó tény, éi és működik egy irodalmi kör, mely segítségül nyújt — tud nyilván — tagjainak önmegvalósító törekvéseikhez. Egyébiránt éppen a fentiek miatt ígérkezik kemény diónak recenzensi feladatunk teljesítése. Feldílithatók-e törzshatárok a budapesti Krúdy Gyula Irodalmi Kör tiszteletre méltó törekvésének kézzelfogható, könnyvő lényegű? eredményével szemben? Minden bizonyos! Milyen igényei? — vetődhet fel az újabb kérdés.

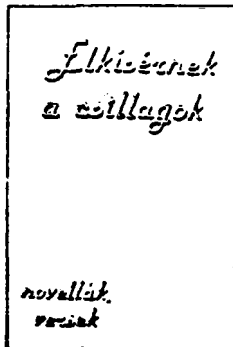
Az egységes szemlélet- és névnaplós tekintetben — már a szerkesztés is jelezte — engedményre kényserültünk. Adódott ez abból, hogy a kötet novellák és

versek (műfajon belül is) heterogén anyagából építkeztek. Köztudott, hogy minden szerző sajátosságai megkülönböztető jegyekkel (formanyelvvel), kifejezésmóddal rendelkezik. Az antológiaválasztó közönség kedveli a többműfajússágot, ismeri ezeket a megkülönböztető jegyeket. Talán éppen ezért szeretik és keresik a válogatásokat.

Ebből következően az is könnyen elképzelhető, hogy az igényes olvasó az „Elkísérnek a csillagok”-ban is alkotói átlénvágással létrehozott teljes értékű esztétikai hitelességet hordozó művekkel szeretne találkozni. A törelmes olvasó nem fog csalatkozni.

Bár a belső összhang hiányzik a kötetből, ezt úgy is magyarázhatjuk, hogy csak a válogatás minőségi aránytalanságát tükrözó tényről állunk szemben. Közélebrből szemlélve a dolgokat, le kell írni, az antológiában vannak alcsonyabbban szárnyaló írások is, ezeket nehéz észrevenni a magasan szárnyaló szövegekkel.

Sokszor felvetődött bennem: az írást leginkább az éi mellettí vetéséhez lehetne hasonlítani. Lehet, ez a megállapítás meg-megcsillogul alkalmazás közben,

versei, valamint Sándor Rudas feljegyzése a kivételek közé tartozik.

A novellisták közül, ábrázolási módját, erejét tekintve a sor elején Barcs János, Kendi Sándor, Koprá József nevei kell említeni. A már szóba jött költőkön kívül ugyancsak saját műfajuk eljéhez tartoznak érzem Madár János, Bakai Faragó József, Szóke Miklós Árpád, Kanizsa József és Hunyadi István költőket, mert verseikben görcsös igazságok nélik a vállalás felelősségével állnak ki megbódítani az olvasót.

Az alcsonyabbban szárnyaló írásokban olykor a „okorod” bemutatkozás olykor egy-egy elidegenítő ellátás teszi halványabb fényűvet az észlelépet. Végző észleléstől kockázatlannak meg azt a kurtis, de sokatmondó megállapítást: „Elkísérnek a csillagok” a fényesebb nagyok éppúgy, mint az apróbbak, így teljes az égbol: képe.

Madár János „Arcodhoz közel” című versének soraival szeretném minden kedves irodalomkedvelő háztáji könyvespolcra ajánlani: a kötetet. „Szeregyék reményünk / hogy van még / folytatás / ebben a tisztelen világban / fő látszó / gyermeknek ajándékot szeregyék”. A Krúdy Gyula Irodalmi Kör kiadása. Megjelent az Antikva Kiadószervezet írók gondolatában, Budapest, 1985.

Vernáné Ania!

mégis úgy érzem, fenntartást. Ugyanis az emberi jóérzésnek az írott szó elvetett magjából kell kisarjadnia. Ezért vállalkoz magukra a költők a világ bűneit!

Az antológiában mégis feltehető „együtt írás”, még inkább együtt gondolkodás került valamilyen Krúdy-emlékkel: így keztek kiadni a szerzők. Sajnálatos tény, hogy Krúdy emlékének szemben írások egy része közös irányultságú korlátozott mozanatok nélküli virtuóz „önmegmutatás” meredvedett. Simonyi Imre, Bárd András